

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η απόφαση πρέπει να ακυρωθεί ήδη διότι παραβιάζει την υποχρέωση προς αιτιολογία κατά το άρθρο 253 ΕΚ. Πέραν αυτού, η καθής παρέβη το άρθρο 81 ΕΚ καθόσον αυτή αξιολόγησε εσφαλμένως από νομικής απόψεως τη φύση των ερευνηθέντων γύρων συζητήσεων. Σε περίπτωση αντικειμενικής αξιολογήσεως της υποθέσεως, η καθής θα έπρεπε να έχει αναγνωρίσει ότι μεταξύ των οικείων τραπεζών υπερίσχυε η ασυμφωνία. Η πλημμελής αξιολόγηση της υποθέσεως διαμορφώνει όλη την προσβαλλομένη απόφαση και πρέπει, επομένως, να έχει ως αποτέλεσμα την πλήρη ακύρωσή της. Περαιτέρω, η απόφαση συνιστά παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ διότι οι εξετασθέντες γύροι συζητήσεων δεν μπορούσαν να ζημιώσουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών.

Περαιτέρω, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το άρθρο 3 της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να κηρυχθεί άκυρο διότι δεν συντρέχει υπαιτιότητα την οποία προϋποθέτει το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17/62. Ενόψει του καθαρά εθνικού χαρακτήρα των γύρων συζητήσεων καθώς και του ότι η εστία τους βρίσκεται σε ένα ειδικά αυστριακό πλαίσιο — με συμμετοχή κρατικών αυστριακών υπηρεσιών — η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να αναγνωρίσει το άδικο περιεχόμενο και τη δήθεν καταλληλότητα των γύρων συζητήσεων για την πρόκληση ζημίας στο εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών.

Πέραν αυτού, η καθής, παραβαίνοντας το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17/62, παραβίασε ουσιώδεις αρχές περί του καθορισμού των προστίμων και, ιδίως, εφάρμοσε ποικιλοτρόπως εσφαλμένα τις δικές της κατευθυντήριες γραμμές όσον αφορά τη διαδικασία για τον καθορισμό προστίμων. Κατ' αρχάς, είναι εσφαλμένη η αποδοχή μιας «ιδιαίτερα σοβαρής παραβάσεως», και η καθής δεν έλαβε υπόψη πολυάριθμες ελαφρυντικές περιστάσεις. Τέλος, το πρόστιμο πρέπει να μειωθεί σημαντικά επίσης διότι η καθής ουδόλως έλαβε υπόψη την εκτενή συνεργασία της προσφεύγουσας λόγω εσφαλμένης εφαρμογής της ανακοινώσεως σχετικά με τη μη επιβολή των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων.

Προσφυγή της Raiffeisenlandesbank Niederösterreich-Wien AG κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που ασκήθηκε στις 30 Αυγούστου 2002

(Υπόθεση T-262/02)

(2002/C 274/53)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Raiffeisenlandesbank Niederösterreich-Wien AG, Βιέννη, εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο H. Wollmann, άσκησε στις 30 Αυγούστου 2002 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 11ης Ιουνίου 2002 στο πλαίσιο διαδικασίας σύμφωνα με το άρθρο 81 ΕΚ (υπόθεση COMP/36.571/D-1 — Österreichische Banken)
- επικουρικός, να ακυρώσει τα άρθρα 3 και 4 της αναφερθείσας αποφάσεως καθόσον αυτά αφορούν την προσφεύγουσα
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα

Η διαδικασία της καθής έβαλε κατά των τακτικών συναντήσεων τραπεζών στην Αυστρία («Bankengrunden»). Με την προσβαλλομένη απόφαση η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα — εκ παραλλήλου με επτά άλλα αυστριακά τραπεζικά ιδρύματα — παρέβη το άρθρο 81 ΕΚ, καθόσον αυτή συμμετείχε σε συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές περί τιμών, τελών και διαφημιστικών μέτρων, οι οποίες επιδίωκαν από την 1η Ιανουαρίου 1995 έως τις 24 Ιουνίου 1998 τον περιορισμό του ανταγωνισμού στην αυστριακή αγορά τραπεζών. Η Επιτροπή επέβαλε πρόστιμο στις οικείες τράπεζες.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι γύροι συζητήσεων μεταξύ των αυστριακών τραπεζών δεν μπορούσαν να ζημιώσουν αισθητά το διακρατικό εμπόριο. Η Επιτροπή εφάρμοσε εσφαλμένα το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ στην προσβαλλομένη απόφαση. Οι επίδικες συμφωνίες περιορίζονταν στην επικράτεια της Δημοκρατίας της Αυστρίας. Η Επιτροπή δεν απέδειξε σαφώς γιατί οι συμφωνίες ήσαν εντούτοις κατάλληλες για να ζημιώσουν αισθητά το διακρατικό εμπόριο. Ειδικότερα, δεν αποδείχθηκε κανένα αποτέλεσμα στεγανοποίησεως της αγοράς.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται περαιτέρω ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η προσφεύγουσα ενήργησε με δόλο ή με αμέλεια. Η Επιτροπή εφάρμοσε εσφαλμένα το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17/62. Επέβαλε πρόστιμο, παρ' όλων ότι δεν αποδείχθηκε ότι οι συνεργάτες της προσφεύγουσας ενήργησαν δολίως ή αμελώς. Η Επιτροπή αγνόησε ότι στο ζήτημα της υπαιτιότητας σημασία δεν έχει η γνώση της απαγορεύσεως των συμπράξεων αλλά πρωτίστως η γνώση των γεγονότων, τα οποία καθιστούν εφαρμοστέα την απαγόρευση αυτή στη συγκεκριμένη περίπτωση. Επιπλέον, η Επιτροπή εξετάζει την υπαιτιότητα μόνον ως προς το κριτήριο του περιορισμού του ανταγωνισμού και δεν διερωτάται αν οι συνεργάτες της προσφεύγουσας ήσαν σε θέση να αναγνωρίσουν τις υποτιθέμενες διακρατικές επιπτώσεις. Αυτό δεν συνέβαινε.